

## Hồi thứ bốn mươi

Quên thân đại hiệp nêu lòng độ  
Tắm máu danh thành chép sử xanh

Đoàn Khắc Tà thành thật nói “Mấy hôm nay ăn toàn rau đại, quả thật lạt miệng lắm, nhưng cũng quen rồi”. Không Không Nhi cả cười nói “Tiểu Đoàn, quả thật khó có người như đệ, sư huynh không có gì tặng đệ, chỉ đem được cho đệ một con gà quay, là lấy trộm trong bếp của Lệnh Hồ Triều đấy”. Đoàn Khắc Tà cầm con gà quay, suýt chảy nước bọt, nhưng lại đặt xuống nói “Đa tạ sư huynh, đệ để lại chờ Nam thúc thúc về, mọi người cùng ăn”.

Không Không Nhi nói “Đoàn đại hiệp, các người ngồi giữ cô thành, không phải cách hay đâu!”. Đoàn Khuê Chương nói “Theo ý người thì nên làm sao Không Không Nhi nói “Dọc đường ta thấy viện quân của đối phương các người liên tiếp kéo tới, hiện nay dưới thành Tuy Dương ít nhất cũng có mười hai vạn người. Các người tuy cũng có mấy lộ dân binh kéo tới, nhưng lộ gần nhất cũng cách Tuy Dương hàng trăm dặm. Ở những nơi hiểm yếu Lệnh Hồ Triều đã đặt quân giữ, ít nhất trong mười bữa nửa tháng mấy lộ dân binh ấy vẫn chưa thể xông qua được. Theo ta thấy, các người quân thiếu tướng ít, ngoại viện khó tới, trong thiếu lương thảo, không phải ta nói chuyện rủi ro, chứ thành Tuy Dương bị hãm e chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai thôi. Đoàn đại ca, Đoàn thiếu hiệp, cho dù các người có bản lĩnh to bằng trời cũng khó ngăn sóng dữ, chẳng bằng chạy trước là hơn”.

Đoàn Khuê Chương không vui nói “Ta cũng biết một tay khó ngăn sóng dữ, nhưng mấy vạn quân dân cùng khốn trong thành, ta há có thể ham sống một mình? Nếu chạy cũng chỉ có thể cùng mọi người xông ra mà chạy”. Không Không Nhi nói “Ta đã đoán trước người sẽ trả lời như thế, các người trong đạo hiệp nghĩa, coi trọng mấy chữ trung dũng nghĩa hiệp hơn cả tính mạng, ta cũng không dám khuyên người. Nhưng ta chỉ muốn xin một điều, xin người để ta mang Đoàn Khắc Tà đi”. Đoàn Khuê Chương nói “Chuyện đó...”. Y nhìn con một cái, thấy nó đã gầy đi rất nhiều, nhất thời ngần ngừ không sao quyết định.

Không Không Nhi nói “Ta nói thật với ngươi, lần này ta xuống núi là để làm bốn việc. Trong đó hai việc là nhận lời gởi gắm của sư mẫu, một là bắt Tinh Tinh Nhi về hai là tới thăm Đoàn Khắc Tà sư đệ. Sư mẫu ta rất xót y hoàn toàn không muốn y gặp phải tai họa ngọc đá cùng tan trong cô thành, y chỉ là một đứa nhỏ, nghĩ chắc ngươi cũng không muốn bắt y phải làm như ngươi, mới bấy nhiêu tuổi đầu mà vong thân báo nước cái gì? Ngươi yên tâm, ta mang y đi, giữa trăm vạn quân, Không Không Nhi ta cũng dám khoe là có thể lui tới như thường, nhất định không để y bị thương tổn sợi tóc nào đâu.

Đoàn Khắc Tà chợt nói “Sư huynh, huynh nói sai rồi!”. Không Không Nhi nói “Cái gì?”. Đoàn Khắc Tà nói “Đệ lại muốn làm như cha đệ, mấy hôm nay đệ nghe ai cũng khen ngợi cha đệ, lại khen ngợi cả đệ, hôm qua đệ giết được mấy tên giặc, sau khi xuống thành mọi người đều tới nhìn đệ, đều giơ ngón tay cái lên nói: Cha là anh hùng con hảo hán? Còn có mấy tên quân sĩ bỏ chạy thì bị mọi người thóa mạ, nếu đệ đi theo huynh, nhất định họ sẽ nói: Cha là anh hùng con khốn nạn. Ái chà, đệ thì không muốn bị người ta thóa mạ!”.

Đoàn Khuê Chương nhướn mày lên, hô hô cười nói “Thằng con ngoan, có chí khí!”, rồi nói với Không Không Nhi “Đoàn mẫu ta há không xót con mình, nhưng ta muốn nó từ nhỏ đã là người biết thị phi, hiểu đại nghĩa. Ý tốt của người đối với nó ta trọn đời không quên, nhưng ta cũng chỉ có thể cho nó tuân theo mệnh trời thôi”.

Không Không Nhi thở dài nói “Các người đã quyết ý, ai có chí người ấy, ta cũng không tiện ép buộc. Đoàn đại hiệp, chúng ta từng đối đầu với nhau, Không Không Nhi ta trong mắt không người, nhưng người chính là người mà ta khâm phục nhất! Hai chữ đại hiệp, quả thật người có thể nhận mà không thẹn!”. Đoàn Khuê Chương nói “Ta cũng chỉ mong được yên lòng mà thôi. Khắc Tà, con bước qua đây dập đầu lạy sư huynh đi, tạ ơn sư phụ, sư huynh đã truyền thụ võ nghệ cho con”.

Cử chỉ ấy của Đoàn Khuê Chương là có ý vĩnh biệt, Đoàn Khắc Tà không hiểu chứ Không Không Nhi thì hiểu, lập tức lệ nóng tràn mi, đỡ Đoàn Khắc Tà đứng lên, nói “Sư đệ, là ta phải tạ ơn đệ, tuy đệ nhập môn sau cùng, còn chưa trưởng thành, nhưng vừa rời khỏi sư môn đã khiến bản môn thanh danh bất hủ, chỉ tiếc ta chưa có truyền nhân, không thể đi cùng đường với ngươi được”. Nguyên là Không

Không Nhi để truyền thụ y bát của sư phụ y, lại chưa từng thu nhận đồ đệ nên phải bảo toàn tính mạng của mình, mới nói như thế.

Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm “Không Không Nhi vốn là nhân vật nửa chính nửa tà, mà hôm nay lại có ý đưa Khắc Tà đi lánh nạn, cũng đã là khó lắm rồi”.

Không Không Nhi lại nói “Một việc nữa là ta có một vật muốn tặng Thiết Ma Lặc, người biết y đang ở đâu không?”. Đoàn Khuê Chương nói “Y ở núi Kim Hạc, nhưng núi Kim Hạc đang bị quân địch bao vây, có lẽ bây giờ họ đã phá vòng vây chạy rồi”. Không Không Nhi nói “Ta tới xem thử thấy trong những vật Vương Bá Thông để lại có tín phù minh chủ lục lâm, lúc ấy không kịp giao lại, đó vốn là vật của Đậu gia, nhưng tương lai chắc vợ người cũng không dùng được, ta thấy nên giao lại cho Thiết Ma Lặc thôi. Người có lời gì muốn ta nhắn lại cho Thiết Ma Lặc không?”. Đoàn Khuê Chương nói “Ta chỉ muốn y làm một bậc nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, còn chức minh chủ lục lâm có làm hay không cũng thôi”.

Không Không Nhi nói “Được, nhất định ta sẽ nhắn lại giúp người, chỉ mong các người có thể bình yên thoát nạn, sau này chúng ta sẽ có dịp gặp lại”. Rồi vươn người một cái, mau như chim bay, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm.

Không Không Nhi đi rồi, Đoàn Khuê Chương lòng lo như lửa đốt, Không Không Nhi đã nói tình thế chiến trường rất rõ ràng, dân quân các lộ đều bị ngăn chân, trong thành thiếu lương, quả thật khó mà chờ được. Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm “Không Không Nhi khuyên mình chạy đương nhiên không đúng, nhưng lời y cũng có lý, ra sức giữ thành cũng vô ích, phải khuyên Trương Thái thú phá vây xông ra”. Đêm ấy y không sao chợp mắt, chỉ mong trời sáng để đi gặp Trương Tuần.

Nào ngờ vừa mới mờ sáng, đã nghe tiếng âm âm vang trời, Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, vội eầm bảo kiếm bước ra, chỉ thấy trên không đầy rần lửa bay lượn, tiếng âm âm vang lên không ngớt, một viên Kỳ bài quan vung lá cờ lệnh vừa chạy vừa gọi lớn “Nguyên soái có lệnh, tất cả quân dân đều trở về bộ ngũ, lập tức phá vây!”.

Nguyên là vào lúc canh năm quân giặc nhân lúc phòng thủ hơi lơ là đã tăng cường máy bắn đá đánh gấp vào tường thành phía nam, tên lửa cũng đua nhau bắn vào, trong thành đã có nhiều chỗ bốc cháy.

May là Trương Tuân đã sớm chuẩn bị, không những sĩ tốt mà cả nhân dân trong thành cũng đã được phiên chế thành bộ ngũ, lệnh phá vây vừa ban ra, tuy chưa thể rầm rập đầu vào đấy nhưng cũng không đến nỗi quá hoảng loạn.

Đoàn Khuê Chương vừa hỏi thăm, biết Trương Tuân đang ở cửa đông thành, lập tức dặn con “Con đi đón mẹ con và cả nhà Nam thăm thăm cùng tới cửa đông thành gặp nhau.

Đoàn Khuê Chương chạy tới cửa đông thành, chỉ thấy Nam Tề Vân và một toán quân hộ vệ của Trương Tuân đang bảo vệ một chiếc chiến xa, bốn con ngựa kéo xe đều đã khoác giáp, đang định mở cổng thành đánh xuống. Người ngồi trên xe chính là Trương Tuân.

Nam Tề Vân nói “Có thấy Lăng Sương đâu không?”. Đoàn Khuê Chương nói “Ta đã bảo Khắc Tà đi đón họ rồi”. Nam Tề Vân nói “Được, bây giờ cũng khó mà bảo bọc cho họ, chúng ta bảo vệ nguyên soái phá vây thôi!”. Cổng thành mở ra, đôi bên lập tức binh khí ngăn chạm nhau, Nam Đoàn hai người đi trước mở đường, đánh giết quân địch, người ngã ngựa đổ, tiếng quát tháo chém giết hòa vào tiếng đàn bà trẻ con kêu khóc vang lên âm âm.

Trương Tuân lệ nóng đầy mắt, ra lệnh “Mau chia quân ra bảo vệ bách tính, không nên chỉ lo lắng cho ta”.

Hỗn chiến càng lúc càng kịch liệt, không bao lâu quân dân phá vây đã bị chia cắt làm mấy mươi đoạn, cơ hồ những người bị vây hãm đều phải chiến đấu. Hai cánh quân của Trương Tuân cũng đã bị cắt nát, chỉ còn hai người Nam Đoàn và một toán quân hộ vệ nhỏ, đều là dũng sĩ thân trải trăm trận xúm xít quanh chiến xa của Trương Tuân, tắm máu tử chiến.

Đang lúc kịch chiến chợt thấy một chiếc chiến xa xông tới, đi tới đâu quân địch nhao nhao dạt ra tới đó, nguyên là Hạ Lăng Sương ngồi trên chiếc xe ấy, Đậu Tuyền Nương đích thân cầm cương, cung đạn của nàng bắn ra không phát nào sai, Đoàn Khắc Tà chạy nhảy như bay phía trước chiến xa, gặp người chém người, gặp ngựa chém ngựa. Quân địch thấy thằng nhỏ này lợi hại như vậy, vô cùng hoảng sợ, cho rằng là yêu tinh xuống trần, càng không dám cản trở y.

Trương Tuân hai hàng lông mày hơi giãn ra, nói “Nam tướng quân, nương tử đang có thai, người quay lại chỗ cô ta đi!” Nam Tề Vân hai mắt ứa lệ, nói “Nguyên soái ơn nặng như thế, Nam Mỗ dầu tan

xương nát thịt cũng không sao báo đáp! Xin tha tội cho tiểu nhân lần này không tuân tướng lệnh”. Y không đợi Trương Tuần nói tiếp, đã xông vào địch quân đánh giết.

Nguyên là phần lớn ngựa trong thành đều đã bị giết để ăn, chỉ còn mười mấy con ngựa chiến chia cho ba chiếc chiến xa, Trương Tuần một chiếc, Phó sús Hứa Viễn một chiếc xông ra cửa tây thành, còn một chiếc Trương Tuần hạ lệnh cấp cho Hạ Lăng Sương, đến bây giờ Nam Tề Vân mới biết.

Nhưng cũng chính vì trong đội quân từ thành xông ra phá vây chỉ có ba chiếc chiến xa, nên đều trở thành đích ngắm của cung tên quân địch, đang lúc kịch chiến chợt nghe quân giặc đồng thanh reo lên “Hứa Viễn bị bắt rồi, Trương Tuần ngươi còn định chạy đi đâu?”. Trương Tuần đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy chiếc chiến xa của Hứa Viễn đã bốn bánh chổng lên trời, lật ở cạnh đường, nhưng người đông như kiến, khoảng cách quá xa, lại không nhìn thấy Hứa Viễn, cũng không biết có đúng là bị bắt không. Trương Tuần vừa đau xót vừa tức giận, trầm giọng nói “Hôm nay là lúc ta tận trung báo quốc, thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành!”, rồi giật một ngọn trường mâu của vệ sĩ, đích thân xông ra đánh giết quân địch đang xông tới bám vào càn-gang xe.

Nam Tề Vân vừa vung đao, đã liên tiếp chém ngã mười mấy viên mãnh tướng của địch quân, quân giặc đang tấn công chiếc chiến xa của Trương Tuần reo lên một tiếng, tạm thời lui lại. Nam Tề Vân khuyên “Chủ soái không nên cậy cái dũng huyết khí, xin Trương công bảo trọng, cốt là phải xông ra được khỏi vòng vây”.

Chợt thấy cờ sús của quân địch giương cao, mấy mươi chiếc chiến xa xông tới, nguyên soái quân giặc Lệnh Hồ Triều đứng trên chiếc chiến xa ở giữa, thị vệ Kỳ bài quan hai bên vung vung cờ sús, cao giọng quát “Nguyên soái có lệnh, nếu Trương Tuần không đầu hàng thì cứ băm nát hai chiếc chiến xa của y”. Chiến xa của quân địch chia làm hai đội, lập tức như mưa sa sóng dữ ào ào tràn tới.

Trương Tuần cả giận quát “Lệnh Hồ Triều, ngươi hà hiếp đàn bà trẻ con thì là hảo hán gì. Trương Tuần ở đây, ngươi dám ra cùng ta quyết chiến một trận không?”.

Y thấy đôi bên nhiều ít quá chênh lệch, biết rõ không còn hy vọng phá vây nên không đếm xỉa tới lời khuyên của Nam Tề Vân, ôm

lòng quyết chết, muốn thu hút chủ lực của quân địch để chiếc chiến xa của Hạ Lăng Sương có cơ hội ra khỏi vòng vây.

Trương Tuần ba ngày ba đêm không hề chớp mắt, mỗi bữa cơm chỉ ăn nửa bụng, nhưng quát tiếng ấy âm thanh như tiếng đại hồng chung vang rền, át hết âm thanh ầm ầm của đám chiến xa đang phóng mau tới, Lệnh Hồ Triều vốn không biết chiếc chiến xa này chở Trương Tuần, tiếng quát ấy quả nhiên thu hút sự chú ý của y, chỉ thấy hai lá cờ súa nhất tề phát về phía Trương Tuần, quân địch kẻ nào mà không muốn tranh công? Mười chiếc chiến xa có tới tám chín phần mười lập tức đổi hướng xông về phía Trương Tuần.

Lôi Vạn Xuân cả giận nói “Sư huynh, huynh ở đây bảo vệ chủ soái, để đệ ra phá mấy chiếc chiến xa của họ!”. Y trên lưng giắt mười mấy ngọn tiêu thương dài hơn một thước, tay cầm một ngọn Hổ đầu kim thương nặng sáu mươi bốn cân, quát lớn một tiếng, không chờ số chiến xa kia xông tới, đã đánh giết xông ra.

Chỉ thấy y vung tay trái một cái, hai ngọn tiêu thương phóng mau ra, hai con ngựa phía trước chiếc chiến xa thứ nhất bị tiêu thương của y đâm ngã, chiếc chiến xa cũng lập tức đổ nhào. Lôi Vạn Xuân liên tiếp phóng ra mười bốn ngọn tiêu thương, liên tiếp phá bảy chiếc chiến xa, nhưng chiếc thứ tám đã phóng tới trước mặt y, khoảng cách quá gần, tiêu thương đã không còn tác dụng. Lôi Vạn Xuân quát lớn một tiếng như sét “Ta liều mạng với ngươi?”, ngọn Hổ đầu kim thương hất lên một cái, chỉ nghe ầm một tiếng, chiếc chiến xa ấy đã bị y hất tung ra vài trượng! Lôi Vạn Xuân liên tiếp hất đổ ba chiếc chiến xa, khí lực đã cạn, chiếc thứ mười một xông tới, y cố gắng hất một cái, chiếc chiến xa bị hất đổ, nhưng y cũng phun ra một ngụm máu tươi, ngã vật xuống không đứng lên nữa.

Lệnh Hồ Triều vén rèm xe bước ra, hô hô cười rộ nói “Trương Tuần, bộ ngựa làm sao chống xe? Ta khuyên ngươi nên quy thuận chủ ta đi! Nghĩ tới tình đồng liêu trước kia, ta không những bảo đảm tính mạng toàn gia của ngươi, mà còn bảo lĩnh cho ngươi được thăng quan ba cấp, mãi hưởng vinh hoa!”.

Trương Tuần tức giận nói “Lệnh Hồ phản tặc, ngươi nhiều đời đội ơn nước, không nghĩ tới việc báo đáp, lại theo cộc làm ma trành, giúp Trụ làm điều ác, còn dám huênh hoang ra mặt dụ hàng? Ta lúc sống không giết được ngươi, chết làm ma dữ cũng phải ăn thịt ngươi!”.

Lệnh Hồ Triều cười nhạt nói “Biết thời thế mới là tuấn kiệt, huống hồ nhà Đường đối xử với bề tôi vốn ít có tình nghĩa, người cần gì phải liều mạng cho họ? Được, nếu người cứ mê muội, ta cũng chỉ đành giúp người toại nguyện, cho người chết mà làm ma dữ?”.

Nguyên Lệnh Hồ Triều là anh Lệnh Hồ Đạt Thống lĩnh quân Vũ lâm của Đường Huyền tông, Lệnh Hồ Đạt câu kết với Vũ Văn Thông làm phản, việc không thành bị Vũ Văn Thông giết chết để bịt miệng, sau đó Lệnh Hồ Triều lại đầu hàng An Lộc Sơn.

Lôi Vạn Xuân ra sức phá hủy mười một chiếc chiến xa, quân giặc chưa bao giờ nhìn thấy loại hổ tướng kiêu dũng như vậy! Tuy y đã kiệt sức gục xuống, nhưng oai thừa vẫn còn khiến người ta run sợ, mấy chiếc chiến xa phía sau bất giác đều kìm ngựa lại, không dám xông xáo, nhưng cờ súy của Lệnh Hồ Triều phát mạnh, mấy chiếc chiến xa ấy không biết làm sao chỉ còn cách xông tới.

Nhưng đúng lúc ấy, Nam Tề Vân cũng đã chạy mau tới, ứa nước mắt nói “Sư đệ, ta đi trước một bước vậy!”, rồi cầm ngọn Hồ đầu kim thương của Lôi Vạn Xuân lên, hết sức hất một cái, hất chiếc chiến xa thứ mười hai bay lên không, vừa khéo đập vào chiếc chiến xa phía sau, hai chiếc chiến xa lập tức đều vỡ nát, người kêu ngựa hí, thi thể bay lên, máu thịt tung tóe!

Lôi Vạn Xuân thần dũng đã khiến quân giặc khiếp sợ vì thấy điều chưa từng thấy, nghe điều chưa từng nghe, bây giờ Nam Tề Vân hất một thương phá nát hai chiếc chiến xa, so với Lôi Vạn Xuân còn lợi hại hơn, các “dũng sĩ” trên mấy mươi chiếc chiến xa phía sau đều bị y làm cho vỡ mật, trong chớp mắt ấy, càng không kể gì tới “súy lệnh”, nhao nhao giật cương ngựa quay đầu lùi lại.

Đột nhiên trong xe của Lệnh Hồ Triều có một ông già cao gầy nhảy xuống, quát “Nam Tề Vân đừng ngông cuồng, ta tới gặp người đây!”. Tiếng tới người tới, trong chớp mắt đao quang bao phủ, liên tiếp chém mấy đao vào Nam Tề Vân. Người này chính là Mã Viễn Hành anh em kết nghĩa với Dương Mục Lao.

Đánh gần, trường thương không thể sử dụng, Nam Tề Vân rút bảo đao ra chiêu Bát phương dạ vũ gạt thanh Quỷ đầu đao của Mã Viễn Hành ra, đột nhiên quát lớn “Lệnh Hồ tặc xem thương!”, ngọn trường thương từ tay bay ra, phụp một tiếng cắm vào càn xe của lệnh Hồ Triều, cán thương không ngừng rung lên. Lệnh Hồ Triều hồn phi

phách tán, vội vàng co người vào xe.

Mã Viễn Hành tức giận quát “Nam Bát, người chết tới nơi rồi mà còn dám cậy tài à? Xem đao?”, lật tay một cái chém xuống, chưởng trái theo lưỡi đao đánh ra, năm ngón tay khoằm lại như móc câu, nhờ lưỡi đao bảo vệ chụp vào xương tỳ bà của Nam Tề Vân. Mã Viễn Hành cùng hai người Dương Mục Lao, Ngưu Lực Canh nổi tiếng ngang nhau, y vốn cao hơn Nam Tề Vân nửa cái đầu, tay dài chân dài, từ trên cao đánh xuống, ra độc chiêu trong đao có chưởng ấy, quả nhiên không phải tầm thường.

Nam Tề Vân cười lớn nói “Nam mỗ đã sớm định máu rưới sa trường, chết có gì sợ? Nhưng ta phải mổ thịt con súc sinh nhà người trước đã”, đột nhiên ra chiêu Phượng điểm đầu, vung đao đón đỡ, kế ào một tiếng vung quyền đánh ra, chỉ nghe bùm một tiếng, kế đó tiếng loảng xoảng vang lên bất tuyệt, trong chớp mắt ấy hai người quyền chưởng tương giao, binh khí đôi bên cũng chạm nhau sáu bảy lần.

Mã Viễn Hành nổi tiếng Nộ điện thủ, không ngờ khoái đao của Nam Tề Vân còn mau hơn, sau một tràng tiếng chém vàng chặt ngọc, chỉ thấy thanh Bính thiết trăm sơn đao của Mã Viễn Hành đã bị mẻ ba bốn chỗ, may mà thanh Bính thiết trăm sơn đao của y sống đao rất dày, vẫn chưa bị chém gãy.

Nam Tề Vân đao sau tiếp đao trước, quả thật như gió trời mưa biển đuổi tới, chỉ thấy ánh đao, không thấy bóng người, quân giặc tuy đông nhưng dưới ánh đao lóa mắt, đã không phân biệt được ai là Nam Tề Vân, ai là Mã Viễn Hành, chỉ thấy hai vầng đao quang xoay tròn lui tới, chỉ hơi vào gần là rách da chảy máu, làm sao xông vào đánh giúp.

Mã Viễn Hành thấy Nam Tề Vân chiêu nào cũng ra sát thủ, hoàn toàn là lối đánh liều mạng không tiếc thân mình, cũng không kìm được ngấm ngấm sợ sệt. Lúc ấy quyết ý không cần có công, chỉ cần không có tội, kéo dài thời gian chờ bọn Dương Mục Lao tới là có thể nắm chắc phần thắng.

Nam Tề Vân quen gặp đại địch, há lại không biết địch nhân cố ý kéo dài thời gian, mà mình thì có lợi ở chỗ tốc chiến tốc quyết, nhưng trong mấy hôm nay y chỉ ăn được nửa bụng, mới rồi lại ra sức hát chiếc chiến xa, cho dù là người bằng sắt cũng khó mà chi trì được lâu.

Mấy mươi chiêu mở đầu còn đao quang chớp chớp, rít gió vù vù, dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, có mấy chiêu đã thấy có thể thủ thắng, nhưng vẫn bị Mã Viễn Hành đỡ được.

Mã Viễn Hành cũng nhận thấy điều đó, hô hô cười rộ nói “Nam Bát, ta thấy ngươi cũng là một hảo hán, ném binh khí xuống đi, ta tha không giết ngươi!”. Nam Tề Vân nén giận, đột nhiên cắn vào đầu lưỡi phun một ngụm máu ra, lập tức đao quang chớp lên chém tới khiến Mã Viễn Hành chỉ còn cách đón đỡ chứ không còn sức trả đòn!

Nguyên lầy dùng sự đau đớn để kích thích công lực toàn thân, quả thật đánh nhau bất kể tính mạng! Trong lúc kịch chiến chỉ nghe Đoàn Khuê Chương bên kia quát tháo đánh giết vang rền, Nam Tề Vân lo lắng cho sự an nguy của Trương Tuần, vội đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy chiếc chiến xa của Trương Tuần đã rơi vào vòng vây, toán quân hộ vệ chỉ còn lơ thơ vài người, ngoài Đoàn Khuê Chương đại khái chỉ còn ba bốn người mà thôi.

Cao thủ tỷ đấu không thể phân tâm, Mã Viễn Hành nhìn thấy cơ hội, đột nhiên ra chiêu Loan yêu chiếc liễu, lưỡi đao cuốn đất chém tới, quét vào hai chân Nam Tề Vân.

Nam Tề Vân thấp hơn đối phương nửa cái đầu, nên nảy giờ toàn dùng đao pháp ngáng đầu đánh lên, không ngờ đối phương đột nhiên biến chiêu, Nam Tề Vân một đao ấy chém qua đầu đối phương, chiêu số đã hết đà, lúc nguy cấp không kịp thu về, nhìn thấy khó tránh được một nhát đao này.

Nam Tề Vân rất giỏi, đúng trong khoảnh khắc sinh tử ấy lập tức quyết đoán, lại xông thẳng tới phi cước đá ra, động tác của đôi bên đều mau lẹ cực điểm, chỉ nghe lách cách một tiếng, xương chân Nam Tề Vân đã bị chém gãy, kế đó bùng một tiếng, Mã Viễn Hành bị y đá lộn nhào ra ngoài.

Hai người lập tức phân khai, Nam Tề Vân đang định xông tới kết liễu tính mạng Mã Viễn Hành, nào ngờ bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình phía sau, trong đám loạn quân còn có Vương Long Khách, đã sớm rình bên cạnh chờ cơ hội ra tay, chỉ vì họ đánh nhau khó giải khó phân, không sao ra tay ám toán, bây giờ đã tới cơ hội khó kiếm, đời nào chịu bỏ qua, ngọn tập phiến Vương Long Khách sử dụng, nan quạt đúc bằng thép tốt, ở cán quạt có cơ quan, một khi ấn vào, nan quạt sẽ lập tức biến thành ám khí, vù vù vù liên tiếp ba mũi như sao

bằng chộp xẹt bắn tới Nam Tề Vân.

Nam Tề Vân một chân bị thương, y vung đao ra sau lưng đón đỡ, đánh rơi một mũi, nghiêng người né qua tránh được mũi thứ hai, nhưng mũi thứ ba thì không tránh được, chỉ nghe xoạt một tiếng, mũi ám khí ấy đã bắn trúng nách Nam Tề Vân, từ sau lưng xuyên ra phía trước, lập tức máu chảy như suối.

Vương Long Khách hô hô cười rộ nói “Hay lắm, hôm nay ta mới hả mối giận trong lòng?”. Mã Viễn Hành lộn nhào một vòng, lúc ấy đã nhảy bật dậy, thấy Nam Tề Vân lắc lư như ngọn đèn trước gió, lão đảo sắp ngã, y nhìn thấy ưu thế có thể chiếm được, lập tức tung người vọt tới, một đao chém xuống Nam Tề Vân.

Bọn thủ hạ của Lệnh Hồ Triều mừng rỡ như điên, không hẹn mà cùng bật tiếng reo ầm ầm “Nam Bát xong rồi!”.

Đúng trong lúc tiếng reo hò vang lên, Nam Tề Vân đột nhiên quát lớn một tiếng, giống như giữa trời quang đột nhiên có tiếng sét nổ, mọi người bưng tai không kịp, lúc đưa mắt nhìn, chỉ thấy Nam Tề Vân đã biến thành một người đầy máu, nhưng người ngã xuống đất không phải là y mà là Mã Viễn Hành, mà đầu Mã Viễn Hành đã không còn trên cổ! Nguyên là Nam Tề Vân đã hội tụ công lực toàn thân, một đòn cuối cùng ấy y bị trúng ba đao của Mã Viễn Hành, nhưng lại một đao chém bay đầu đối phương.

Tiếng reo hò lập tức tắt ngấm, Lệnh Hồ Triều cũng có rất nhiều tướng sĩ thủ hạ thân trải trăm trận nhưng chưa từng thấy cuộc ác đấu nào ghê rợn kịch liệt như thế, người nào cũng bất giác im bật, trong lòng run sợ. Nam Tề Vân đưa mắt nhìn quanh, cao giọng quát “Vương Long Khách, ngươi ra đây!”. Vương Long Khách nép mình trong đám đông đầu dám lên tiếng?

Chiếc xe của Hạ Lăng Sương đang từ một bên phóng mau tới, nàng nghe tiếng quát, trong lòng rung động, xô Đậu Tuyền Nương qua định nhảy ra khỏi xe, nhưng trong nhót mắt ấy tiếng quát tắt đi, chiến trường đột nhiên im bật, lại càng đáng sợ. Hạ Lăng Sương kinh nghi bất định, lắp bắp kêu lên “Tề Vân, Tề Vân...!”.

Nam Tề Vân hít sâu một hơi, cao giọng nói “Lăng Sương, ta không việc gì, nàng cứ chạy trước một bước, ta sẽ theo ngay!”. Y không muốn để vợ biết mình bị thương, cơ hồ ngưng tụ tất cả tinh lực còn sót dồn lên, phát ra nội công Thiên lý truyền âm, để vợ y yên

tâm!

Hạ Lăng Sương nào biết chồng đã như ngọn đèn cạn dầu, lúc tối hậu ấy nàng nghe thấy thanh âm của chồng tinh lực sung mãn, chỉ cho rằng y quả nhiên chưa hề bị thương, trong lòng nhẹ nhõm, Đậu Tuyền Nương thừa thế giật một cái kéo nàng trở lại vào trong xe.

Hạ Lăng Sương chưa nhìn thấy chồng, nhưng Đậu Tuyền Nương đã nhìn thấy rõ ràng, nàng thấy Nam Tề Vân toàn thân đầy máu, từ xa nhìn tới, giống như một cây nến màu hồng, từ đầu tóc tới gót chân đều dính đầy máu, nhìn qua lần nữa, lại thấy Đoàn Khuê Chương chồng nàng và Trương Tuần cũng bị hãm giữa vòng vây, hình thế vô cùng nguy cấp, bất giác giật nảy mình.

Đúng lúc ấy, chợt nghe quán giặc chiêng trống khua vang, lại một chiếc chiến xa mang cờ tướng phóng mau tới, Đậu Tuyền Nương tinh mắt, đã nhận ra người đứng trên xe chính là Dương Mục Lao.

Đậu Tuyền Nương trong lòng rung động, không kịp suy nghĩ, bèn quay đầu ngựa định xông vào cứu chồng, Đoàn Khuê Chương cao giọng nói “Tuyền muội, hôm nay muội phải bảo vệ mẹ con Nam đệ yên ổn, nếu không ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho muội, chạy mau đi!”.

Hai đứa con sinh đôi của Hạ Lăng Sương nghe tiếng chiêng trống khua vang hoảng sợ bật tiếng khóc oa oa, Đậu Tuyền Nương lòng như đau cắt, nghĩ thầm “Mình và Khuê lang chết cùng một chỗ cũng không hề gì, nhưng lại không bảo vệ được ba mẹ con họ!”. Đúng chớp mắt ấy, nàng xoay chuyển ý nghĩ mấy lần, cuối cùng cắn răng nuốt lệ, nhìn chồng lần nữa rồi vung roi giục ngựa phóng mau về phía ngược lại với chồng, đáng thương vợ chồng họ lúc tử biệt sinh ly mà chỉ có thể giữa đám loạn quân, từ xa nhìn nhau một cái.

Dương Mục Lao hô hô cười rộ nói “Cá ở trong nồi, còn muốn giãy giụa à? Họ Đoàn kia, ngày này sang năm là ngày giỗ của ngươi rồi!”. Câu nói chưa dứt, chợt nghe ầm một tiếng, chiếc xe của y đột nhiên nghiêng đi, nguyên là Đoàn Khắc Tà không biết từ đâu lỏn ra, đột nhiên dùng thủ pháp nhanh như chớp giật chém đứt chân con ngựa kéo xe của y.

Dương Mục Lao lăng không nhảy vọt lên, cả giận quát “Tiểu tặc chạy đâu? Hôm nay ta phải kết liễu tính mạng cha con ngươi!”. Đoàn Khắc Tà thân thể thấp lùn, nhanh như cá lội đã sớm chui vào đám loạn quân, y vừa chạy vừa hí hí cười nói “Lão tặc, ngươi mà dám đuổi

theo, ta sẽ cho người mù luôn mắt kia”.

Trong chớp mắt Đoàn Khắc Tà đã chạy tới cạnh cha, Đoàn Khuê Chương lúc ấy đã đánh lui địch nhân trước mặt, thấy con trai tới, trong lòng vừa đau xót vừa mừng rỡ, y không kìm được nước mắt, vội nói “Khắc nhi, con hứa với cha là làm một hảo hán đội trời đạp đất, có còn nhớ không?”.

Đoàn Khắc Tà nghiêm trang đáp “Cha là anh hùng con là hảo hán, con còn nhớ không quên đâu!”. Đoàn Khuê Chương nói “Được, vậy con đi bảo vệ mẹ con, đánh ra ngoài vòng vây đi” Đoàn Khắc Tà nói “Cha, còn cha thì sao?”. Đoàn Khuê Chương nói “Ta phải ở đây bảo vệ Trương Thái thú, nếu ta chạy đi thì còn gì là anh hùng?”. Đoàn Khắc Tà nói “Vậy lão tặc kia thì sao?”. Đoàn Khuê Chương nói “Để ta thu xếp y, nếu hôm nay ta không giết được y thì lúc con lớn lên hãy tìm y tính sổ”. Y muốn nói hai chữ “Trả thù, nhưng sợ nói rõ ràng quá, con trai khôn ngoan sẽ hiểu được tâm ý tuần nạn của y, nên câu nói ra tới miệng, lại sửa hai chữ “Trả thù” bằng hai chữ “Tính sổ”.

Dương Mục Lao dắt một đội võ sĩ cao giọng quát tháo càng lúc càng tới gần. Đoàn Khuê Chương nói “Khắc nhi, con xem chiếc xe của mẹ con đã chạy xa rồi, con còn không mau đuổi theo đi, nếu con không bảo vệ mẹ con đánh giết ra khỏi vòng vây thì không phải là hảo hán đâu”.

Đoàn Khắc Tà nói “Được, cha, cha xem bản lĩnh của con đây! Cha, cha giết xong lão tặc kia cũng ra cho mau đấy”. Y thân hình vọt ra, loáng lên như hồ điệp xuyên hoa, chuồn chuồn điểm nước, xuyên qua khe hở trong đám loạn quân xông ra, quả nhiên muôn quân ngàn ngựa cũng không cản y được, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đoàn Khuê Chương vội bước tới cạnh Nam Tề Vân, Nam Tề Vân mất máu quá nhiều, hai mắt hoa lên, thần trí đã mơ hồ, toàn dựa vào thần uy, đứng sừng sững như núi, trấn nhiếp địch nhân, y thấy một bóng người chớp lên, chỉ cho là quân địch đánh tới, quát lớn một tiếng, vung đao chém xuống, Đoàn Khuê Chương vội tránh qua, kêu lên “Nam huynh đệ, ta đây! Để ta công người ra”. Nam Tề Vân nói “Mấy người Lăng Sương sao rồi?”. Đoàn Khuê Chương nói “Chiếc xe của vợ đệ đã xông ra khỏi vòng vây rồi”. Nam Tề Vân nói “Được, vậy thì đệ không còn luyến tiếc gì nữa. Đoàn đại ca, xin tha thứ cho đệ

giao hết gánh nặng lại cho huynh!", ọe ra một búng máu tươi rồi ngã huych xuống đất.

Đoàn Khuê Chương không kịp bế y lên, người ngựa của bọn Dương Mục Lao đã như cơn lốc cuốn tới. Dương Mục Lao hô hô cười rộ nói "Họ Đoàn kia, hôm nay Dương mỗ lại quyết sống mái với người lần nữa, tiếc là Nam Bát chết rồi, người mất đi một người trợ thủ".

Đoàn Khuê Chương khom người nhặt thanh bảo đao của Nam Tề Vân lên, quát "Đoàn mỗ chỉ có một cái đầu, các người xông vào cả đi, xem ai có bản lĩnh". Tay trái đao tay phải kiếm, sấn tới chém giết, trong chớp mắt đã có bảy tám "dũng sĩ" bị thương dưới đao kiếm của y.

Dương Mục Lao nói "Các người qua bắt sống Trương Tuân, đừng đứng đây làm vướng tay vướng chân ta!". Bọn dũng sĩ kia lập tức theo lời y, như bầy ong tan ra. Đoàn Khuê Chương trong lòng rúng động, nghĩ thầm "Không xong, mình đừng để trúng kế diệu hổ ly sơn của Dương Mục Lao". Nhưng y vừa định đánh giết quay lại, đã bị Dương Mục Lao chặn đường.

Dương Mục Lao cười lớn nói "Họ Đoàn kia, người không dám đánh nhau với lão phu một trận à? Hô hô, người muốn chạy cũng dễ, cứ móc hai con mắt của người để lại đây cho ta!". Câu nói chưa dứt, Đoàn Khuê Chương đã quát lớn một tiếng, lật tay phóng ra một kiếm, Dương Mục Lao ra chiêu Du long thám thảo, triển khai Đại cầm nã thủ pháp chụp vào uyển mạch của y. Thanh bảo đao trong tay trái Đoàn Khuê Chương đã từ dưới khuỷu tay phóng ra rọc ngược lên, Dương Mục Lao sử dụng công phu Miên chưởng một chưởng đập xuống, Đoàn Khuê Chương lại không tránh không né, đao trái kiếm phải, kiếm đâm vào ngực, đao chém xuống gối, Dương Mục Lao cả kinh, vội bỏ thế công bảo vệ trước ngực, huych huych huych lui lại ba bước, khó khăn lắm mới hóa giải được một chiêu hai thức ấy của Đoàn Khuê Chương.

Mấy chiêu ấy nhanh như mưa sa gió táp, đôi bên đều sử dụng bản lĩnh toàn thân, chiêu nào cũng có thể lấy mạng đối phương, nhưng Đoàn Khuê Chương là không tiếc mạng, mà Dương Mục Lao thì bị bức bách liều mạng, qua vài chiêu Dương Mục Lao không tìm được sợ hãi.

Vốn Dương Mục Lao từng giao đấu với Đoàn Khuê Chương, đương nhiên đã biết công lực của đối phương, vì thế nghĩ thầm "Đoàn Khuê

Chương tuy kiếm pháp tinh diệu, nhưng Thất bộ truy hồn chương của mình cũng đủ để ứng phó, nhiều lắm cũng chỉ kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi. Mà bây giờ y đánh nhau đã lâu, cũng như nỗ cứng đã giương hết sức, có gì đáng sợ?”. Vì thế y mới sai quân sĩ lui ra, có ý khoe tài, định đơn đả độc đấu với Đoàn Khuê Chương, nào ngờ Đoàn Khuê Chương ôm lòng quyết chết, rõ ràng lại mạnh mẽ không sao chống nổi, đánh cho y tay chân luống cuống!

Dương Mục Lao đang hoảng loạn, chợt nghe một giọng nói âm trầm quái khí vang lên “Tiểu Vương, người qua kia bắt sống Trương Tuần, để ta gặp gỡ vị Đoàn đại hiệp này”. Dương Mục Lao cả mừng nói “Tam đệ, người tới rất hay, không phải người muốn được một thanh bảo kiếm sao? Thanh kiếm của họ Đoàn chính là một thanh bảo kiếm đấy” Nguyên người ấy chính là Ngưu Bất Canh em kết nghĩa của y, cùng Vương Long Khách dẫn một đội quân thiết giáp xông tới, vốn phụng mệnh bắt sống Trương Tuần, nhưng vì thèm thường thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương, nên y thà nhường công lao bắt sống Trương Tuần lại cho Vương Long Khách.

Ngưu Bất Canh sử dụng một ngọn Tịch vân sử bằng Kim loại đen đúc thành, đen thui rất xấu xí nhưng rất nặng, Đoàn Khuê Chương một kiếm chém vào, chỉ nghe choang một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, ngọn Ô kim sử của Ngưu Bất Canh bị mẻ một miếng, nhưng thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương vốn chém sắt như chém bùn bây giờ chẳng qua cũng chỉ làm mẻ một miếng nhỏ trên thanh Ô kim sử của y, đủ thấy thanh Ô kim sử của y cũng là một bảo vật.

Ngưu Bất Canh rút binh khí ra thử thấy cũng không thua thiệt bao nhiêu, lập tức dũng khí tăng lên, ra sức thi triển một trăm linh tám lộ Tịch vân sử, người sử dụng Tịch vân sử trong võ lâm chỉ có một mình y, Đoàn Khuê Chương cũng chưa từng thấy qua.

Đoàn Khuê Chương bị hai đại cao thủ giáp công, liều mạng ác chiến, đáng thương y từ sáng đến trưa suốt trên đường xông ra, chưa được nghỉ ngơi lúc nào, y rốt lại cũng là người bình thường, dần dần cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, không sao chịu nổi.

Giữa lúc kịch chiến chợt nghe âm một tiếng, quân giặc reo ầm lên “Hay lắm, chiến xa của Trương Tuần bị lật rồi!”, kế nghe tiếng Vương Long Khách kêu lên “Nguyên soái có lệnh, chỉ được bắt sống Trương Tuần!”.

Đoàn Khuê Chương hoảng sợ giật nảy mình, nghĩ thầm “Hôm trước mình nương tay, để thằng tiểu tặc này sống, hôm nay lại thành làm hại Trương công?”. Trong lúc vội vàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy chiếc xe của Trương Tuần quả nhiên bốn bánh chống lên trời, cung tên của quân giặc bắn vào như mưa, quân sĩ hộ vệ của Trương Tuần đã thương vong hết sạch, Vương Long Khách tay vung tập phiến đang sấn vào Trương Tuần!

Đoàn Khuê Chương vừa hồi hận vừa sốt ruột, chợt thấy đầu vai rất bỏng, nguyên là đã bị ngọn Ô kim sừ của Ngưu Bất Canh đánh trúng, xương vai đều nát vụn. Đoàn Khuê Chương lúc ấy lại không hề cảm thấy đau đớn, cũng không biết sức lực từ đâu ra, đột nhiên quát lớn một tiếng, cả người nhảy xổ vào, chỉ nghe bùm một tiếng, Dương Mục Lao đã đánh trúng ngực y một chưởng, nhưng Đoàn Khuê Chương cũng đã hất Dương Mục Lao ngã lăn xuống đất. Ngưu Bất Canh thân hình chồm lên, vung sừ đập xuống, Đoàn Khuê Chương quát lớn “Được, người muốn bảo kiếm phải không? Thanh bảo kiếm này cho người đấy!”, dùng thủ pháp Đại suất bi, thanh bảo kiếm rời khỏi tay phóng thẳng vào ngực Ngưu Bất Canh, đóng đinh y xuống đất. Kế đó y vung tay một vòng, thanh bảo đao trong tay trái cũng biến thành một đạo cầu vồng, vù một tiếng phóng tới Dương Mục Lao, Dương Mục Lao đang dung thân pháp Lý ngư đã định lật người lại, vừa đúng bị thanh bảo đao cắt qua bắp chân, đáng tiếc khoảng cách hơi xa, Đoàn Khuê Chương lại không còn bao nhiêu sức lực, nhát đao ấy chỉ làm Dương Mục Lao trọng thương chứ không lấy được mạng y.

Quân giặc nhao nhao đổ tới, Đoàn Khuê Chương ngẩng lên trời cười nói “Đoàn mỗ hôm nay chết rất đúng chỗ, chết cũng không có gì đáng tiếc! Nam huynh đệ, chúng ta lại có thể gặp nhau rồi!”. Y không muốn chịu nhục, ngưng tụ công lực toàn thân, lật tay đập một cái, lập tức tự triệt đứt kinh mạch mà chết.

Nguyên soái quân giặc là Lệnh Hồ Triều cười xe tới, cũng không kìm được thở dài nói “Quả thật là hai bậc hảo hán, không hổ danh đại hiệp. Rồi sai thủ hạ dùng lễ chôn cất Nam Tề Vân và Đoàn Khuê Chương.

Lát sau Trương Tuần cũng vì ít không địch nổi nhiều, tự sát không được, bị quân giặc bắt. Sau đó Lệnh Hồ Triều mấy lần dụ hàng, Trương Tuần chỉ chửi mắng không ngớt, sau cùng cũng tự nghĩa với

Hứa Viễn. Ba mươi sáu tùy tùng của Trương Tuần hoặc tử thương, hoặc bị bắt, đều không có ai chịu khuất phục, người sau có thơ khen rằng “Trương Tuần Hứa Viễn cùng tận trung, Chính khí mệnh mông soi nhật nguyệt. Chết theo không chỉ Nam Tề Vân, Ba mươi sáu người đều nghĩa liệt!”.

OoO

Đậu Tuyến Nương giơng xe phóng mau, dựa vào một bộ cung đạn, không phát nào sai, ai chống là ngã, mở một con đường máu, tuy vẫn chưa ra khỏi chiến trường, nhưng cũng đã xa nơi ác chiến kịch liệt.

Đậu Tuyến Nương khẽ thở phào một hơi, nhưng nghe tiếng chiêng trống âm âm từ xa vang tới, trong lòng lại càng nặng nề, nàng đưa mắt nhìn quanh, đương nhiên không nhìn thấy chồng đâu, nhưng con trai cũng không thấy quay lại.

Đang lúc lòng như lửa đốt chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một con chiến mã như gió đuổi tới, người ngồi trên ngựa chính là Vương Long Khách!

Đậu Tuyến Nương cả giận, giương cung bắn một phát, đạn hoàn bay ra, Vương Long Khách dùng thân pháp Lý ngư đả đỉnh lật người một cái, viên đạn lướt qua bên cạnh y Đậu Tuyến Nương cho tay vào túi định lấy đạn hoàn ra thi triển tuyệt kỹ Liên châu đạn, nào ngờ trong túi rỗng không, lúc ấy mới biết, một trăm hai mươi viên đạn sắt trong túi ám khí đã dùng hết rồi.

Vương Long Khách ngựa phi như gió, trong chớp mắt đã tới gần, vù một tiếng, một ngọn trường mâu phóng ra, xuyên qua giáp da giết chết một con ngựa kéo xe. Chiếc xe trọng tâm không ổn, lập tức lắc lư nghiêng ngả, may mà bốn con ngựa kéo xe đều đã được huấn luyện thuần thục, một con vấp chân, ba con còn lại cùng lập tức dừng lại, chiếc xe mới không bị lật. Có điều như thế thì Đậu Tuyến Nương lại rơi vào vòng vây.

Vương Long Khách hô hô cười nói “Các người có chạy cũng không chạy được đâu, Đậu Tuyến Nương, chuyện thù hận giữa hai nhà chúng ta về sau có tính nữa hay không thì phải xem người eo biết điều không!”. Trong tiếng cười, đột nhiên từ lưng ngựa vọt lên, rơi xuống càng xe của Đậu Tuyến Nương.

Đậu Tuyền Nương tay cầm cung sắt đập vào mặt Vương Long Khách, Vương Long Khách móp xuống mũi xe, đòn ẩy đánh không trúng, Hạ Lăng Sương nhảy ra khỏi thùng xe, tuốt kiếm đâm lên mũi xe.

Vương Long Khách kêu lên “Lăng Sương, chồng nàng đã chết rồi, chẳng bằng nàng theo ta thôi!”. Hạ Lăng Sương quát “Cường đạo chó má, ăn nói bậy bạ...”, câu nói chưa dứt, chợt nghe keng một tiếng, Vương Long Khách một đao chém xuống, chém chiếc cung sắt của Đậu Tuyền Nương đứt làm hai đoạn.

Vương Long Khách hô hô cười rộ nội !Nàng không tin à? Nàng mở to mắt mà nhìn, đây là bảo đao của ai?”. Nguyên là Vương Long Khách sau khi hai người Nam Đoàn chết đã cướp võ khí của họ, y nộp thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương cho Lệnh Hồ Triều, mình thì lấy thanh bảo đao của Nam Tể Vân nhảy lên ngựa đuổi theo Hạ Lăng Sương.

Hạ Lăng Sương thấy bảo đao của chồng, lập tức như bị sét đánh giữa đình đầu, trời xoay đất chuyển. Vương Long Khách kêu lên “Nàng theo ta, ta bảo đảm mẹ con nàng bình an, cả Đậu Tuyền Nương ta cũng tha mạng!”.

Hạ Lăng Sương tức giận tới mức cực điểm, một kiếm phóng tới, nhưng nàng đang có thai, vừa lên cơn tức giận, dùng lực quá độ, chưa đâm trúng địch nhân, tự mình đã ngã vật xuống.

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Vương Long Khách đã nhảy vào thùng xe, Đậu Tuyền Nương ngón tay như ngọn kích điểm mau vào huyệt Chí đường của y, đó là một trong ba mươi sáu huyệt đạo quan trọng trên thân thể con người, nếu bị điểm trúng không chết cũng trọng thương. Đáng tiếc Đậu Tuyền Nương huyết chiến suốt nửa ngày, bắn hơn một trăm viên đạn, chém chết mấy chục người, cũng đã sớm vô cùng mệt mỏi, điểm huyệt ắt phải có nội lực kèm theo, kinh lực tấu lên ngón tay mới có thể làm người ta mất mạng, bây giờ nàng lại không có được công lực như thế.

Vương Long Khách bị nàng xỉa trúng, tuy không bị thương, cũng ầm một tiếng rơi vào thùng xe. Đậu Tuyền Nương đang định giành giật bảo đao với y, Vương Long Khách chợt bật tiếng cười hung dữ, khom người cúi xuống, Đậu Tuyền Nương lập tức giật nảy mình, cảm thấy choáng váng. Nguyên là Vương Long Khách đã túm một trong

hai đứa con của Hạ Lăng Sương nhắc lên, dần giọng nói “Người mà bước thêm một bước, ta sẽ bóp chết đứa nhỏ này. Lăng Sương, nàng có muốn đứa nhỏ này sống không? Ngoan ngoan đi theo ta mau!”.

Hạ Lăng Sương nhảy bật lên, chột ném thanh kiếm xuống kêu lên “Vương thiếu trai chủ, người tha mạng cho đứa nhỏ ấy, ta quỳ xuống lạy người mà”, Đậu Tuyền Nương vừa đau lòng vừa ngạc nhiên, vì nàng vốn biết Hạ Lăng Sương tâm cao khí ngạo, quyết không chịu lạy lục người ta.

Vương Long Khách hô hô cười rộ nói “Hạ cô nương, nàng nguyện ý theo ta rồi à? Được, được, đứng lên, đứng lên! Sắp tới ta và nàng sẽ làm vợ chồng, vợ chồng chỉ nên kính trọng lẫn nhau, không nên làm đại lễ như thế”. Y thấy hạ Lăng Sương ném kiếm xuống, trong lòng không còn e ngại gì nữa, mặt mày hớn hở, lời lẽ ngọt ngào, vừa cười nói vừa cúi xuống định bế Hạ Lăng Sương lên, đứa nhỏ kia thì đương nhiên y đã đặt xuống.

Nào ngờ tiếng cười chưa dứt, chột nghe vù một tiếng, một mũi tụ tiễn bắn ra, Hạ Lăng Sương mắng lớn “Cường đạo chó má, ta không giết người, thề không làm người”.

Hạ Lăng Sương nhân lúc quỳ xuống, tay áo chấp lại che khuất tầm mắt của Vương Long Khách, đột nhiên phóng tụ tiễn ra, Vương Long Khách vốn không đề phòng, khoảng cách lại gần, vốn là không trúng không xong, nhưng không ngờ đúng lúc ấy y lại cúi xuống định bế nàng, mũi tụ tiễn vốn bắn vào cổ họng y như thế lại không khỏi lệch quá cao, mũi tên vọt lên không, vù một tiếng xuyên qua mũi xe.

Vương Long Khách hoảng sợ giật nảy mình, lập tức khí giận xông lên, nghiêng rằng một cái, lại cao giọng quát “Con giặc cái, không biết xấu tốt, ta cho người đoàn tụ với chồng người!”. Ấn vào tập phiến một cái, phát động cơ quan, hai chiếc nan quạt đã biến thành hai mũi đoản tiễn bắn ra, y vì đã biết Hạ Lăng Sương nhất định không chịu theo y, nên đã tính nổi lên, bất kể mọi chuyện, không hủy diệt nàng không xong.

Hạ Lăng Sương chưa kịp ngồi lên, càng không cần nói tới chuyện né tránh, đúng lúc sinh tử quan đầu ấy, chột nghe Đậu Tuyền Nương quát một tiếng, nhảy xổ lên người Hạ Lăng Sương, dùng thân mình che đỡ cho nàng.

Chiếc cung sắt của Đậu Tuyền Nương đã bị chém đứt, lúc ấy nàng

hai tay trống không, không có vật gì đỡ gạt, định thi triển công phu ám khí, nhưng vì đã kiệt sức, mũi tên thứ nhất chụp được vào tay lại bị mũi nhọn xuyên qua chưởng tâm, mũi tên thứ hai thì không bắt được, chỉ nghe phụp một tiếng, mũi tên đã xuyên qua đầu vai nàng, ló ra sau lưng.

Vương Long Khách quát lớn “Mụ giặc cái, ta cũng đang muốn cho người đi gặp thằng chồng ma của người đây”, rồi vung thanh bảo đao của Nam Tể Vân lên, chém thẳng xuống Đậu Tuyến Nương.

Chợt nghe một tiếng quát “Dừng tay!”. Đột nhiên một bóng người lướt tới như gió, lưỡi đao của Vương Long Khách vừa chạm vào đầu Đậu Tuyến Nương, cổ tay đột nhiên tê rần, là Đoàn Khắc Tà như con chim nhảy xổ vào, đoản kiếm phóng ra, đánh rơi bảo đao của y. Đoàn Khắc Tà giữa đám trăm vạn quân lòn đông lủ tây, cũng rất khó khăn mới tới được chiếc xe của mẹ, đáng tiếc là y tới chậm một bước, Đậu Tuyến Nương đã bị trọng thương.

Vương Long Khách võ công cũng không phải tầm thường, binh khí vừa rơi khỏi tay, lập tức chụp vào cổ tay Đoàn Khắc Tà, đồng thời tay trái vung ngang ra, hung dữ vận khí bóp vào hông Đoàn Khắc Tà.

Đoàn Khắc Tà rốt lại chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, cho dù võ công cao cường thế nào thì sức khỏe cũng không bằng đối phương, lúc ấy đôi bên níu kéo đánh nhau, khinh công Đạp tuyết vô ngân, chiêu số thần kỳ gì gì đều không dùng được. Chỉ nghe một tiếng huych, hai người đều ngã xuống thùng xe, Vương Long Khách dùng thân thể to lớn của y đè xuống Đoàn Khắc Tà, cao giọng quát “Người đâu tới mau!”.

Đậu Tuyến Nương bò dậy xông tới giúp đỡ, chỉ cảm thấy trong đầu lùm bùm, lập tức đau thấu tim gan, cánh tay ấy dường như không phải của mình, không thể vận lực, đúng lúc ấy chỉ nghe tiếng bánh xe ầm ầm, một chiếc chiến xa của quân địch đang phóng mau tới.

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hạ Lăng Sương đã nhặt thanh bảo đao của chồng lên, cũng không biết sức lực từ đâu ra, một đao chém đứt đôi lưng Vương Long Khách!

Đoàn Khắc Tà hít sâu một hơi, may mà còn chưa bị thương, y nhảy bật dậy kêu lên “Chiếc xe này tới rất hay, mẹ, mẹ chờ một lúc, con đi sẽ quay về ngay”. Y điểm mũi chân xuống đất một cái, lập tức

như mũi tên bắn ra xông thẳng vào chiếc chiến xa của đối phương.

Đôi bên cách nhau hơn mười trượng, một toán quân Thần tiên doanh trên chiếc chiến xa thấy một thằng nhỏ như phi tướng trên trời rơi xuống, ai cũng hoảng sợ, cơ hồ không dám tin vào mắt mình, tay chân run bắn lên, tên phát ra đều không chuẩn, không phát nào bắn trúng, đương nhiên đó cũng vì Đoàn Khắc Tà xông tới quá mau.

Đoàn Khắc Tà vừa tới chiếc xe, lập tức dùng thủ pháp nhanh như chớp đâm chết mười ba tên Thần tiên thủ, nắm lấy cương ngựa, vừa khéo dừng lại ở cạnh chiếc xe của họ.

Đoàn Khắc Tà bế hai đứa nhỏ qua trước, lúc ấy mới phát hiện trên vai mẹ đầm máu, hoảng sợ hỏi “Mẹ, mẹ bị sao thế?”. Đâu Tuyến Nương nói “Con ngoan, không cần lo cho mẹ đâu, các người chạy mau!”. Hạ Lăng Sương mặt đầy nước mắt, cúi xuống định ôm lưng Đâu Tuyến Nương nhắc lên, nhưng nàng cũng đã quá mệt mỏi, không sao động dậy, cuối cùng lại là Đoàn Khắc Tà kéo hai người bọn họ lên xe.

Có một toán kỵ binh của quân giặc phóng ngựa đuổi theo, Đoàn Khắc Tà nhắc xác của mười ba tên Thần tiên thủ từng cái từng cái ném ra, quát lên “Ai không sợ chết cứ đuổi theo, những người này là tấm gương cho các người đấy!”.

Đội kỵ binh kia thấy đám quân Thần tiên thủ rất tinh nhuệ trong xe còn bị thằng nhỏ này giết chết, ai cũng hoảng sợ, đều nghĩ thầm “Thằng nhỏ này nhất định là yêu tinh xuống trần, tốt nhất là đừng đụng chạm tới nó”, không hèn mà cùng quay đầu ngựa lại, la ó gì đấy rồi tan đi.

Lúc ấy đã tới chỗ quân địch thừa thớt, không bao lâu đã ra khỏi chiến trường, Hạ Lăng Sương không chịu đựng nổi nữa, ôm thanh bảo đao của chồng, kêu lên một tiếng “Nam đại ca” rồi ngất đi.

Đâu Tuyến Nương muốn khóc mà không có nước mắt, vả lại lúc này chỗ này nàng vẫn phải cố gắng chịu đựng, nửa người không sao động dậy, chỉ có một cánh tay còn miễn cưỡng sử dụng được, nàng dựa vào thùng xe, dùng cánh tay ấy giữ dây cương, thúc ngựa giông xe chạy khỏi chỗ nguy hiểm.

Đoàn Khắc Tà kêu lên “Mẹ, đều là do con không tốt, để mẹ bị thương, con có lỗi với cha rồi”, Đâu Tuyến Nương vội hỏi “Con gặp cha à? Cha con có nói gì không?”.

Đoàn Khắc Tà nói “Cha bảo con bảo vệ mẹ bình yên thoát hiểm,

cha bảo con phải làm một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, vĩnh viễn nhớ lời cha, ô, mẹ bị sao thế?”. Đâu Tuyền Nương nói “Con ngoan, mẹ không sao đâu, chỉ là bị thương một chút, tính ra cũng tạm thời thoát khỏi nguy hiểm rồi. Con đã không phụ sự kỳ thác của cha con, không cần áy náy đâu. Con này, chỉ cần con nhớ lời cha, thì mẹ yên tâm rồi”.

Giọng nói đứt quãng nhỏ dần, chỉ thấy mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, máu trên vai không ngừng chảy ra. Đoàn Khắc Tà vội xé một mảnh vạt áo bó thuốc kim sang vào vết thương cho mẹ. Y thấy mẹ bị thương nặng như thế, cũng không tìm được hoảng sợ.

Đoàn Khắc Tà còn chưa biết, thuốc kim sang của y tuy có thể cầm máu, nhưng đối với vết thương của mẹ y thì chỉ có hiệu quả tạm thời cầm máu mà thôi, xương tỳ bà của Đâu Tuyền Nương đã bị bắn gãy, nàng đã trở thành phế nhân, không sao sử dụng võ công được nữa.

Nhưng vết thương của Đâu Tuyền Nương so với nỗi đau đớn trong lòng nàng quá thật không thấm vào đâu! Nàng nghe câu nói của con, đã biết chồng quyết ý hy sinh vì nước, đời này kiếp này chi e không thể gặp mặt chồng được nữa.

Nàng tứ chi bải hoải, trước mắt tối sầm, giống như rơi xuống vực sâu tối đen, không ngừng rơi xuống, rơi xuống. . . !

Chợt nàng cắn răng một cái, mở to mắt kêu lên “Không, đây không phải là lúc đau thương, chúng ta còn chưa hoàn toàn rời khỏi nơi nguy hiểm. Mẹ con Nam đệ tử còn cần có người giúp đỡ”, nhưng quả thật nàng đã không sao cố được nữa, sợi dây cương ngựa cầm trong tay lỏng ra rơi xuống.

Vừa khéo lúc ấy Hạ Lăng Sương đã tỉnh lại, nghe thấy mấy câu ấy của nàng, trong lòng vốn đã chất chứa nỗi đau chồng chết, đang còn giữa lúc mơ mơ hồ hồ, bất giác tỉnh hẳn lại. Trong chớp mắt ấy, một tình cảm mạnh mẽ dâng trào trong nàng, khiến nàng thấy cảm động sâu xa. Đâu Tuyền Nương đem tính mạng mình bảo vệ cho nàng, mà Đâu Tuyền Nương cũng chết chồng như nàng (cái chết của Đoàn Khuê Chương thì con trai y chưa biết, nhưng Hạ Lăng Sương đã biết được qua lời Vương Long Khách). Nhưng Đâu Tuyền Nương lại nén nỗi đau xót, giữa lúc trọng thương vẫn giong xe cho mẹ con nàng.

Chỉ thấy Đâu Tuyền Nương cắn răng nhặt sợi dây cương lên, quát “Chạy đi nào, chạy đi nào!”. Không biết có phải con ngựa bị nàng thôi

thúc hay không nhưng phóng đi rất mau, nàng lập tức bị chấn động ngã lăn ra, sợi dây cương trong tay lại rơi xuống lần nữa.

Hạ Lăng Sương lệ nóng tràn mi, đột nhiên khí lực dâng lên, nói lớn “Đúng, đây không phải là lúc đau thương! Thằng cháu ngoan, người lo chăm sóc cho mẹ đi!”. Nàng cầm lấy dây cương, nhặt roi ngựa lên, đánh gió một roi, dùng sở trường không chế ngựa của nàng giống chiếc xe ngựa vững vàng phóng mau về phía trước.

Trên xe chẳng qua chỉ có hai người phụ nữ, ba đứa trẻ con, nhưng là hai người phụ nữ mất chồng, ba đứa trẻ mất cha. Ô, chiếc xe ấy “chở” bấy nhiêu đau thương, không phải là quá nặng nề sao?

OoO

Ba hôm sau, Hạ Lăng Sương về tới nhà cũ của nàng dưới núi Ngọc Long, ngôi nhà ấy sau khi mẹ con nàng dời đi đã giao lại cho một người vú già coi sóc, trong cơn binh lửa may mà còn chưa bị phá hủy. Đến nay Hạ Lăng Sương trải hết phong sương, cũng may mà bình yên trở về, nhưng không may là Đậu Tuyền Nương lại bị bệnh nặng.

Bệnh của Đậu Tuyền Nương ngày càng nặng, hôm ấy Đoàn Khắc Tà đang hầu hạ cạnh giường, chợt nghe có tiếng gió khê vang lên, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong phòng có thêm một người, chính là Không Không Nhi, sư huynh của y.

Đậu Tuyền Nương vội ngồi bật dậy, run giọng nói “Không Không Nhi, người?”. Sở dĩ nàng kinh hoàng như thế do là trên tay Không Không Nhi cầm một thanh bảo kiếm, chính là thanh bảo kiếm của Đoàn Khuê Chương chồng nàng!

Không Không Nhi dáng vẻ trầm mặc, đau xót nói “Đoàn đại tẩu thanh bảo kiếm này của tôn phu không thể để rơi vào tay người khác, nên ta đem về cho tẩu, cũng nhân dịp ghé thăm sư đệ?”.

Không Không Nhi nói tiếp “Đây là lấy trộm được từ tay Lệnh Hồ Triều. Đại tẩu, tẩu không cần quá thương tâm. Hiện đại quân của Quách lệnh công đã đánh thẳng tới Tuy Dương, đại quân của Lý Quang Bật cũng đã tiến tới Đồng Quan. Cơn loạn lạc này chỉ nay mai là dẹp yên rồi, có thể tôn phu không có gì phải cảm hận nữa”.

Đoàn Khắc Tà kêu lên “Cái gì? Huynh nói cha ta, cha ta...”. Y không muốn tin cha mình đã chết, nên chữ “chết” đã ra tới miệng mà không sao thốt ra được.

Hai mẹ con tâm ý tương thông, Đậu Tuyền Nương cao giọng nói “Cha con quả là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất! Không sai, từ nay trở đi con không gặp được cha nữa rồi! Bằng người như cha con, vĩnh viễn sẽ bất tử! Con nhận lấy thanh bảo kiếm của cha con đi!”.

Đoàn Khắc Tà trong lòng mờ mịt, đối với lời nói của mẹ như hiểu, mà không phải hiểu, hai mắt mở to đầy vẻ xúc cảm, đón lấy thanh bảo kiếm từ tay Không Không Nhi.

Đúng lúc ấy Hạ Lăng Sương bước vào, câu nói của Không Không Nhi nàng đã nghe thấy, Đậu Tuyền Nương còn chưa bật tiếng khóc, nhưng nàng đã nước mắt nhỏ ướt vạt áo.

Đậu Tuyền Nương nói “Sương muội, muội tới rất đúng lúc” Nàng rút ra một chiếc thoa bấu, nói “Khắc Tà, đây là tín vật đính hôn của con. Vợ con tên Sử Nhược Mai, hiện do Tiết Tung nuôi nấng, đổi tên là Tiết Hồng Tuyền. Khi con lớn lên thì cầm chiếc thoa này đi tìm cô ta”. Trên chiếc thoa khắc một con rồng vàng nhe nanh múa vuốt, đầu thoa còn khảm một viên dạ minh châu.

Đoàn Khắc Tà ngỡ ngác đón lấy chiếc thoa bấu, đang định hỏi “vợ” rốt lại là ai, lại nghe mẹ nói tiếp “Nếu con có chuyện gì chưa hiểu thì sau này cứ hỏi cô cô của con. Sương muội, ta gởi gắm con trai ta cho muội, Đoàn nhi, con rút bảo kiếm ra đưa đây”.

Keng một tiếng, Đậu Tuyền Nương búng lên thanh bảo kiếm một cái, kêu lên “Đoàn lang, Đoàn lang... ta, ta tới đây”, thanh âm đột nhiên tắt ngang. Đáng thương nàng đã sớm như ngọn đèn khô dầu, chỉ vì trong lòng còn ôm chút hy vọng trong muôn một nên cố sống đến hiện tại, bây giờ hy vọng đã tắt, nàng cũng nhắm mắt qua đời.

Kế đó lại keng một tiếng, chiếc thoa từ tay Đoàn Khắc Tà rơi xuống đất, tấm lòng trẻ thơ tràn ngập nỗi đau thương.

Đúng là: *Sầu mang mang, nạn mộng mênh, Vợ chồng nghĩa hiệp  
kiêm trung liệt, máu biếc lòng son mãi bất diệt!*

OoO

Muốn biết Đoàn Khắc Tà về sau ra sao, có kết thành giai ngẫu với Sử Nhược Mai hay không, xin xem bộ “Long phụng bảo thoa lục” tiếp theo